

Kiss Gergely

Hajszáltrepedések

Alkonyodott. A lenyugodni készülő nap vörhenyes óriásként ragyogott a zöldes színű égbolt jobb sarkában. Keleten már kezdtek feltünedezni az első csillagok, és langyos szél kavarta fel a sivatag forró homokját. A lapos dűnék közt prérikuttyák kaffogása és keselyűk méltatlankodó vijjogása hallatszott. A homoktenger szélén, ahol a sivatagot kopár gránit fennsík váltja fel, autójavító műhely barnállott. A hullámlemezzel fedett rozoga műhely, aminek magas drótkerítéssel körbevett udvarán rozsdamarta kocsironcsok heverték, úgy festett a sziklafal árnyékában, mint valami történelem előtti állat, hatalmas, oszladó teteme. A műhelyben négyen voltak. Két ember és két kutya.

– Szegény Apolló. Szegény szerencsétlen – sóhajtott fel az egyik ember, egy hatalmas spanyol, újra meg újra.

Egészen oda volt. Egész nap semmit nem evett, alig dolgozott, egyre a sivatagot bámulta, és közben magában beszélt.

– Hagyd már azt a kurva lovat! Megdőglött, hát megdőglött. Legközelebb lesz annyi eszed, hogy kocsival jössz, mint a normális emberek – morogta sötét tekintettel a másik, aki épp akkor bújt ki a szerelőaknából – és mivel látta, hogy társa nem moccan – maga kezdte összeszedni a szerszámokat.

– Kemény ember vagy Brandon Stone. F fiatal vagy, de kérge s a szíved – mondta a Spanyol és tovább figyelte a sivatagnak azt a részét, amerre lovának hullája bűzölgött.

Brandon nem válaszolt. A csorba alumíniumteknőhöz cipelte a különböző kulcsokat és fogókat, aztán behajigálta őket a benzínbe. Ráérnek ázni hétfőig. Beletörölte gépolajtól fekete kezét bársonynadrágjának ülepébe aztán a kocsihoz ballagott. Leült. Önként túlórázott harmadik hete, és halálosan fáradt volt. Végig heveredett a meleg földön, hátát autója langyos oldalának támasztotta, és szótlanul bámulta, ahogy Bud nehézkes mozdulatokkal előkotorta a lakat kulcsait mindig rongyos overalljának zsebéből, és lassan behajította a műhely rozsdás kocsikkal telepakolt udvarának kapuját. Pierre és Zek, a két Amerikai Bulldog lustán előmászott a nyikorgásra, és odaballagtak Budhoz.

– Aztán vigyázatok a helyre fiúk. Nemsokára megjön Murry, és hoz nektek mókust – mondta búsan Bud, mire a kutyák csóválni kezdték farkukat, és visszaporoszkáltak az ólba.

Amikor Bud odaért a kocsihoz, Brandon feltápszkodott, és helyet foglalt a hetvenegyes oldsmobil volánjánál.

– Gyere, Bud, elviszlek.

– Gyalog megyek inkább.

Brandon kikapcsolta a motort, és fürkészsze nézett Bud arcára.

– Ugye, nem haragszol rám az iménti miatt?! Tudod jól, hogy nem gondoltam komolyan!

Bud lassan megrázta busa fejét.

– Dehogyan, kölyök. Nem haragszom én egy cseppet sem terád. Hanem azért mégis gyalog megyek. Muszáj egyedül lennem egy kicsit.

Brandon egy pillanatig szótlánul bámult rá, aztán fáradtan bólintott.

– Jól van, Bud. Eredj, ha úgy látod jónak! Mit gondolsz, este ihatnánk egy-két sört valahol?

Bud úgy nézett rá, mint egy kivénhedt bernáthegyi.

– Talán holnap kölyök.

Brandon halványan elmosolyodott.

– Jól van, Bud. Akkor majd holnap.

Bekapcsolta a motort, és gázt adott. A kocsi kattogva és prüszkölve nekiveselkedett, és por- meg füstkígyót húzva maga után, eltűnt Bud könnyben úszó szemei előtt.

Mire Brandon beért a városba, a nap már lenyugodott a hegyek éles szélű gerince mögött. Az ég fekete volt, mint a tenger, a sötétség mélyrétegeiben fényes, apró csillagok ezrei pislogtak. A hőség már alább hagyott, a kicsi fehér házak előtti padokon öregek pletykáltak, a parkokban csapatokba verődött fiatalok ittak és cigarettáztak. A zajos, erősen kivilágított kocsmák előtt kocsik és motorok parkoltak. Brandon megállt a város szélén. Elszívott egy cigarettát. Aztán bekanyarodott a vasútállomás irányába, és egyenesen Mr. Robertson házához hajtott. Csengetett. A főnöke nyitott ajtót.

– Valami gond van, Brandon? – kérdezte.

Brandon levette sapkáját.

– Jó estét, Mr. Robertson – mondta.

– Van valami gond, Brandon? – ismételte Mr. Robertson nyugtalan arccal.

– Nem uram. A kisbuszt szétszedtük, az öreg Chevy is megvan. Bud lovának ugyan eltörött a lába, és főbe kellett löni, de hát az ilyesmi előfordul ugye...

A főnök éles pillantást vetett Brandonra.

– Brandon, én komoly ember vagyok. Tudom, hogy becsületesen dolgozol, sok a plusz órád, és nem iszol munkaidőben. De világosan megmondtam, hogy kétféle van fizetés.

Brandon elvörösödött.

– Tudom, uram.

– Hát akkor, viszlát, fiam. Hétfőn találkozunk – mondta Mr. Robertson, és becsukta a szűnyoghálós ajtót. Amikor ismét kinyitotta, Brandon ugyanott állt.

- Talán nem voltam világos?! – kérdezte Mr. Robertson.
- De igen, uram.
- Akkor?!
- Az öcsém... uram
- Mi van vele?
- Itthon van.

Mr. Robertson magas homlokán rációk hada futott szertesztét.

- Hogy hogy máris hazaengedték?
- Most már jobb neki itthon – mondta Brandon meglehetősen halkán.

Mr. Robertson erre már nem mondott semmit sem. Előre, hátra ingatta kopasz fejét, közben ormótlan bakancsa orrát bámulta.

Aztán bement a házba, és kihozott kilenc darab százdollárost újságpapírba csomagolva.

- Ez kéthavi béred. Oszd be, mert öt hétig nem kapsz többet.
- Nagyon köszönöm, uram.

Brandon eltette a pénzt, és elindult kifelé.

- Várj csak, fiam – mondta Mr. Robertson.

Brandon megállt.

– Ezt a feleségem küldi – mondta Mr. Robertson, és ötven dollárt nyomott Brandon zsebébe.

2.

Brandon leparkolt az omladozó kétemeletes ház elé, kikapcsolta a motort, és leborította egy ócska ponyvával a poros, olajtól mocskos kocsi. Nem akarta, hogy összetörjék éjszaka. Valaha ez és a párhuzamos utcák a város legelőkelőbb részének számítottak, de ma már kevesen laktak errefelé. A nagy nyolcvanhatos földrengés óta, amely a házak felét romhalmazzá változtatta, a környék évről évre elhagyatottabbá vált. A benzinkút és a hotelek bezártak, akik megengedhették maguknak, átköltöztek a város nyugati végébe, s a valaha hangos utcák elnéptelenedtek, az üresen álló házakban pedig drogosok és csavargók vertek tanyát. Miután letakarta az autót, még egyszer szemügyre vette a vigasztalan környéket, aztán bement a házba. Az előtérben félhomály volt, a levegőben légyfógoragasz, penész, gyógyszerek és főtt krumpli szaga terjengett. Tovább ment a nappaliba. A régimódi tapétával díszített szoba közepén hatalmas ágy feketéllett. Öccse testének körvonalai jól kivehetőek voltak a vékony fehér lepedő alatt, hegyes vállai szinte átszúrták a szövetet. Pofacsontjaira szorosan rátapadt sárgás bőre, lehunytt szemének gödrei mélyen besüllyedtek koponyájába, s feketén ásítottak a világra. Most aludt. Álmban halkán motyogott, arcán apró izzadságcseppek gyöngyöztek. Synthia néni, anya legidősebb nővére az ágy melletti régimódi karosszékben szen-

dergett. Ölében félig befejezett kötés hevert, mellette régimódi kötőtűk. Brandon megigazította a térdére vetett takarót. Amióta eltörött a lába, azóta állandóan didergett. Amikor Brandon kivette a félig kész kötést öléből, és letette az asztalra, az öregasszony kinyitotta szemét, és felemelte keskeny, fáradtságtól elgyötört arcát. Könnyű álma volt, mint az öregeknek általában.

– Megjöttél, fiam? – kérdezte.

– Igen, Synthia néni.

– Nem vagy éhes? Csináltam krumplit.

– Köszönöm, nem kérek Synthia néni. Majd később talán eszem egy keveset.

– Nagy volt a hőség ma. Hogy viselted ott kinn a pusztában? Készítek neked egy kis limonádét, az biztosan jót tesz majd.

– Hagyd csak, Synthia néni! Ő hogy van?

Az öregasszony az alvóra nézett.

– Ma sokat sírt. Addig könyörgött, míg beadtam neki a gyógyszert hamarabb. Azóta alszik.

Brandon elfintorodott. Nem szólt semmit. Whiskey-t töltött a decis pohárba, és felhajtotta.

– Megyek aludni.

– Legalább egyél valamit – mondta sírós hangon az öregasszony –, mi lesz ve-
lünk, ha valami bajod esik?! Mostanában reggeltől estig csak dolgozol. Szinte sose
vagy itthon. Az a sok ital sem tesz jót...

– Jó éjszakát, Synthia néni – mondta Brandon. Egyenesen a szobájába ment. A
kicsi ablaktalan helyiségben csend volt, a folyosóról beszüremelő sápadt fény alig bír-
ta visszazoritani a padlón és a falakon feketéllő árnyékokat. Brandon leült egy öreg
székre, és szótlánul figyelte a vele szemben kuporgó kis tábori ágyat, míg bakancsos
lábával egy régi katonadal ütemét verte a kopott parketten. Cigaretára gyújtott. A
vékony fehér rudacska végén aranyárgán izzott a szomjas szippantásaitól hosszúra
nőtt parázs. A cigaretta csutkát a padlóra hajította, aztán halkán káromkodott egyet
és felállt. Kemény, döngő léptekkel a fürdőszobába ment. Lehányta magáról olajos,
átizzadt rongyait, és nekilátott megmosdani. Nagyon alaposan mosdott. A teste
minden porcikáját bedörzsölte ipari kéztisztítóval aztán öt percig hagyta dolgozni az
anyagot, végül forró vízzel lemosta magáról. Ezután bekente magát illatos szappan-
nal, és lezuhanyozott. Megborotválkozott a villanyborotvával, és bekente arcát arc-
szesszel. Elővett a szekrényből egy kis üveg parfümöt, és fújt leheletnyit a füle mögé
és a nyakára. Meztelenül átment szobájába, felkapcsolta a villanyt, és kinyitotta a
ruhás szekrényt. A polcokon két farmernadrág, egy farmering, egy póló, két boxer és
néhány pár zokni hevert összehajtogatva és gondosan kikeményítve. Ez volt minden.
Felvette a fehér alsónadrágot és a fehér bokazoknit. Belebújt a fehér izompólóba, és
rávette az inget. Felvette a farmernadrágot is. A szekrény oldaláról levette a széles

fejú, részögekkel kivert marhabőr övet, és befűzte a nadrágba. Előhalászta az ágy alól a gondosan kifehérített edzőcipőt, aminek neonzöld fűzője lángolt a villanyégő fényében, és beledugta fehér zoknis lábait. Miután felvette a vastag lakkbőr dzsekit és a ritkaságszámba menő dedikált baseballsapkát, odament a tükörhöz, és rávicsorgott önmagára. Lement a földszintre. Synthia néni ugyanabban a pózban aludt a székben, mint amikor hazajött. Az öccse szintén. Odalépett hozzá. Néhány másodpercig mereven figyelte mellkasát, hogy megbizonyosodjon róla, normálisan lélegzik. Megsimogatta az arcát, mire nyugtalanul felnyögött. Arrébb lépett, és megint betakarta Synthia nénit, aki leverte magáról a takarót, aztán kisurrant a langyos nyári éjszakába. Útközben szüntelenül imádkozott, hogy ott legyen.

3.

Dom kocsmája tele volt. Még a parkolóban is fiatalok ácsorogtak, sört és füstölő cigarettát szorongatva markukban. Amikor Brandon odaért hozzájuk, ő is cigarettát húzott elő zsebéből, és rágyújtott az ezüst Zippóval. A gyújtó fedelét kezének gyors mozdulatával lecsapta, és ráköszönt a kocsmá előtt ténfergőkre.

– Hello, srácok.

– Hello, Brandon – felelték a fiatalok.

Kíváncsi szemük sugara égette a hátát, mint a tűz. Dom kocsmája széles ötven láb hosszú terem volt, aminek mennyezete és falai alig látszóttak a homályban. A levegőben tömör, sűrű füst, meg savanyú kocsmaszag kavargott. Az asztaloknál szakállas farmerek meg olajfűró munkások ittak, a billiárdasztaloknál kölykök tologatták a golyókat ötdolláros alapon. A keskeny táncparketten néhány pár andalgott szorosan összefonódva. A hosszú bárpult mögött Bill Gordon töltögette a féldeciket, míg Andrea meg Emma, a két pincérlány fel-alá szaladgált az asztalok között, sörökkel tele tálcákat egyensúlyozva keskeny tenyerén. Matt, Bill, Steven, meg a többiek a bárpult előtti székeken üldögéltek. Ő is ott volt. Matt Frederick mellett ült. Matt hangosan beszélgetett Bill-lel meg Stevennel, s közben a combján pihentette csontos kezét. Brandon megpróbált visszafordulni és eltűnni, de Matt felpattant és eléje sietett. Fürkésző tekintettel bámult az arcába.

– Szia, haver. Régen láttunk itt. Gyere, dobj be valamit.

Brandon szélesen elmosolyodott.

– Szia, Mat. Nem ülhetek sokat, mert dolgom van, de egy italt azért elfogadok. Sorban kezet fogott a barátaival, és helyet foglalt egy bárszéken.

– Hogy vagy öreg harcos? Színedet sem láttuk jó ideje – harsogta korsójával hadonászva Billy, aki szinte teljesen részeg volt.

– Sok a vizsga mostanában, ha vége a szesszióknak, szabadabb leszek. Akkor aztán adunk a májnak, haver – felelte Brandon, és intett a tömzsi csapatnak.

– Bill, egy Bourbon.

Egyetlen hajtásra kiitta, és ugyanazzal a lendülettel elköszönt a srácoctól.

– Örülök, hogy találkoztunk. Nekem mennem kell, gyerekek. Jó mulatást kívánok – mondta, és kezet rázott sorban mindenkivel.

– Sajnálom, hogy nem maradsz velünk – jelentette ki Matt, és erősen megrázta Brandon kezét.

– Én is nagyon sajnálom – felelte Brandon.

4.

– Ez aztán kocsit – mondta Brandon, amikor negyven perccel később Bobby Jones lefékezett a Dallasi vasútállomás előtt.

Bobby ragyaverte arcára diadalittas mosoly ült ki. A kocsiját jobban szerette, mint a feleségét.

– Jöhetnek nekem a sárgák a gyufásdobozokkal. A detroiti vas az detroiti vas – mondta és megveregette a vén Pontiac ajtaját.

– Te, Bobby – folytatta Brandon – volna egy kérdésem.

– Ki vele.

– Matt mióta jár vele?

Bobby csodálkozva meredt rá.

– Te nem hallottad? Már mindenki tudja a városban. Matt múlt hét szerdán megkérte a kezét. Akkor kosarat kapott. Matt egészen oda volt. Hajnalig védelt a fiúkkal, és összehalászott a sheriffel is. Aztán másnap reggel a lány igent mondott. Éjszaka nyilván kiszámította, mennyit örököl Matt, ha az örege feldobja a talpát. Matt még ott volt Domnál, amikor felhívta. Látnod kellett volna. De komolyan. Olyan részeg és boldog volt, hogy alig bírt beszélni. Képzeld, mindenkinek fizetett egy üveg húszdolláros bort. Én persze Whiskey-t kértem – mondta Bobby, és nevetett.

– Értem – felelte Brandon, és ő is elmosolyodott – akkor, szevasz, Bobby.

– Szevasz, kölyök. Ha fuvar kell, szólj csak bátran.

Miután Bobby elhajtott, megszámolta mennyi pénze maradt. Bobby száz dollárt kért, és feleannyiba kerül majd a vonat hazafelé. Ha levonja Tom gyógyszereinek az árát, alig néhány dollárja marad. Elszívott egy cigarettát. Remélte, el tudja majd adni a kocsit, ha hazaér. Aztán elindult. Véletlenül sem akart ismerősökhöz botlani, úgy hogy kigyalogolt egészen a Moory-féle mosodáig, a város szélébe. Amikor megérkezett, keresni kezdte azt a lerobbant éjjel-nappali kocsmát, ahol két évvel azelőtt jártak Johny Richardsszal útban hazafelé Denverből. Hamar rábukkant. A hely semmit sem változott az eltelt évek alatt. Rozoga ajtaja előtt hanyásfolt barnállott, a málladozó vakolat alól itt is, ott is kikandikált az épület piros téglás csontváza. A bejárat felett ugyanaz a zárlatos fényreklám pisláskolt idegesítő recsegéssel, amit Bobby vert félig le egy téglával, mikor először jártak itt.

Brandon bekukkantott az ablakon, aztán belépett a dohos terembe. A hely szinte teljesen üres volt. Csak két hippo aludt az ócska rádió mellett, amiből néger zene szólt, és egy öreg munkás beszélgetett izgatott hangon valakivel egy félhomályos sarokban. Brandon egyenesen a bárpulthoz ment, és hangosan rendelt egy üveg whiskey-t. A csapos, aki addig unott arccal törölgette verejtékező homlokát egy piszkos asztalkendővel, alázatosan mosolygott, és uramnak szólította. Adott neki harminc cent borralalót, és helyet foglalt az öreg munkással szemközti asztalnál. Már kibontotta az italt és teletöltötte poharát, amikor valaki megérintette vállát.

– Hello, idegen. Csatlakozhatok?

Brandon felpillantott. A lány fiatal volt és fekete hajú. Se nem szép, se nem csúnya. Teste inkább karcsú volt, mint vastag, arcát erős sötét smink fedte. Brandon tudta, hogy kurva. Már akkor tudta, amikor belesett az ablakon.

– Mi a neved?

– Andrea.

Brandon intett a csaposnak, mire az szolgálatkészén újabb poharat hozott. Az öreg munkás felállt, és imbolygó léptekkel kifelé vette az irányt. A lány megvető arccal figyelte, ahogy kitámolygott az ajtón. Közben Brandon megtöltötte a poharat, és a lány elé csúsztatta.

– Parancsolj. Dohányzol? – kérdezte és kihúzott egy szálát a dobozból. Meggyújtotta a Zippóval, és a lány kezébe adta.

– Te milyen egy kedves fiú vagy – mondta a lány.

Néhány perc múlva a szemközti motel egyik emeleti szobája előtt álltak. A lány folyamatosan fecsegett.

– Tudod, én nem vagyok olyan lány, de te veszettül jóképű vagy. Szóval orál meg normál egybe, félóra, nem több, az annyi, mint... harminc dolcsi. Házbérre kell, tudod?! Jó lesz így szépfiú?

– Hát persze – mondta Brandon.

Ahogy beléptek a szobába, a lány sebesen lehányta magáról ruháit, és pucéron végigheveredett az ágyon. Gyors, tapasztalt mozdulatokkal kibontotta az óvszert, és várakozó tekintettel meredt Brandonra.

– Mire vársz szépfiú?

Brandon meztelenre vetkőzött. Lefeküdt az ágyra, és belemarkolt a lány kemény, kerek melleibe. A lány felnyögött, megfogta Brandont, és a szájába vette. Közben sebesen járt a keze, hogy minél hamarabb felállítsa. Amikor kész volt, alaposan megszaglászta, elégedetten bólintott, és felhúzta rá az óvszert. Brandon végigheveredett az ágyon, és némán bámulta, ahogy a lány pontosan, gyorsan, és precízen dolgozik rajta szájával. Egy ideig csak nézte az előtte kuporgót, akinek feje úgy emelkedett és süllyedt keményedő tagján, mint az olajkutak szüntelenül bólogató ellensúlyai, aztán arca eltorzult a haragtól. Felemelkedett az ágyon, és maga alá gyűrte

a kurva testét. Megragadta kezeit, a hátára fordította, és durván szétfeszítette a lábait. Beléhatolt. A lány szája sötét üreggé tágult a fájdalomtól, de csak egy halk nyögést hallatott. Nyilván hozzászokott az ilyen kliensekhez is. Brandon egész súlyával ráfeküdt, nehéz kezeivel lefogta a lány kezeit, és elkezdett mozogni. Közönyösen hullámozott csípeje fel és le, néma, hosszú percekén át. Amikor teste csattanva rázuhant a lány hasára, rövidet fújtatt, aztán újra a magasba emelkedett, az alatta fekvőtől legtávolabbi ponton megmerevedett, mint a kalapács a csapás előtt, aztán izmai megfeszültek, hogy testét ismét megindítsák lefelé. Ez a mozgatlansor újra és újra megismétlődött, fáradhatatlanul és szabályosan, ahogy az óramutató rója útját a számlap sárga, kerek mezejében. Mikor Brandon érezte, lába remegni kezd az erőltetéstől, és tagja kezd lankadni, órájára pillantott. A fél órából még kerek nyolc perc volt hátra. A lány fájdalmasan mosolygott, és belefúrta a párnába izzadt arcát, hogy megszabaduljon a szemébe csorgó sós cseppektől. A kezeit képtelen volt használni. Brandon szorosan tartotta mindkét csuklóját.

– Nagyon nagy vagy ott lent. Nem jön még?

– Nem. Még nem – felelte Brandon, mire a lány még jobban összeszorította ajkait, és oldalra fordította fejét, hogy ne kelljen Brandon hideg szemeit bámulnia. Csend volt. Csak az ágy ócska rugóinak nyikorgása és a lány szapora, halk, fájdalmas nyögédcselése hallatszott. Brandon mereven nézte az alatta fekvő lány sápadt arcát, a szorosan összezárt szemeit. Aztán átkarolta mindkét kezével. Olyan szorosan ölelte, hogy ropogtak a vékony csontjai. Behunyta szemeit, kizárta tudatából mindazt, ami azóta történt, hogy Tom hazatért, és arcát mélyen belefúrta a lány vállának hajlatába, bele a selymes hajába. Aztán a lány nyakához simult, olyan vadul, hogy érezte a verőér riadt lüktetését, és fuldokolva a fájdalomtól, leszívta tüdejének legmélyére édes, fanyar illatát. Nem szólt egyetlen szót sem, úgyhogy az alatta fekvő, csukott szemű lány, észre sem vette, ahogy szemei kétségbeesetten forognak gödrükben és kemény, barnára sült arcát, mély, sötét ráncok tucatjai tördelik rojtos szélű darabkákra. Ezek a ráncok csak néhány pillanattal látszottak, aztán nyomtalanul eltűntek, és éppen olyanok voltak, mint azok a repedések, amelyek egynémely kiapadt, használhatatlanná vált, és elhagyott, öreg kút kávján futnak szerteszét.

Hazafelé végig zuhogott az eső, és Brandon egész úton az öccsére meg Samanthára gondolt.